

обици, за средната ще Взема обувки, а за малката ще Взема дюля.

Взел обичи, Взел обувки, а където и да търсел дюля, Все нямало дюля, а то имало, но Вдън земя.

– И къде да намеря дюля, иска дюля, може и без дюля.

Да, но щерката, когато го изпращала, му казала скришом:

– Слушай, тате, аз искам от теб дюля, ако ти не ми донесеш дюля, пред теб ще Върви черна тъмница.

Бащата Взел, че се ядосал:

– Пфу-у, майната ти, що за клетва ме прокле.

Стигнал до един голям бряст – двамина да го обхванат. Да, но зад него заградена една градина, Вътре – дюля.

– Майната ти, ето ти и дюля.

Без да слезе от коня, както си бил по средата срещу голямата дюля, щрап – отрязал я. А-а-а, като я посякъл, три капки кръв потекли.

Изневиделица една гръмотевица изхвърлила коня насред поланата. Буря, черна тъмница настъпила.

Излязъл му един човек – само да го видиш колко е страшен, ще умреш.

– Хей, пътнико, на тебе кой ти е казал да режеш от моята градина, от моята дюля, ти кьорав ли си, не може ли да резнеш малко клонче, а отрязва средата, там, където ми е сърцето.

– Щерката пуска дюля.

– След като е пускала дюля твоята щерка, аз ще пускам да я доведеш. Давам ти живот три гена, на третия ден не ми ли я доведеш, на четвъртия сърцето ще ти Взема. Хайде, Върви си по пътя – му казал.

Дошъл си, на тази дал обичи, на другата – обувки, а на малката рекъл:

– Ще дойде и дюлята.

Той не преставал да мисли. Един ден, два гена, останал само един ден живот. Накрая малката дъщеря дошла при него.

– Абе, татко, защо плачеш, какво мислиш? Кажу си мъката.

– Моята мъка, чедо, е голяма. Ти ми пуска дюля, ти Всъщност ми пуска годеник. Намерих на едно място дъб, до този дъб има градинка, дюлева. Там има дюли. Зимъс потърсих дюли, не можах да намеря, само там имаше. Да, но аз като отрязвах от дюлята, те дюлите били на змея и сега той ми даде три дни живот, ако не те заведа теб, той сърцето ми ще Вземе.